

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

בס"ד • כב תמוז ה'תשפ"ה פרשת פנחס • גליון 1517 • נא לשמור על קדושת הגליון

כניסת שבת: י-ם 19:08 ת"א 19:26 חיפה 19:20
צאת השבת: י-ם 20:27 ת"א 20:30 חיפה 20:30

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

האמת והשלום אהבו

הימים שבין י"ז בתמוז לט' באב נקראים ימי בין המצרים על שם הכתוב "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" (איכה א ג). ואכן צרות צרורות היו לישראל בימים הללו: ב"ז בתמוז נשתברו לוחות הברית בגלל חטא העגל, הובקעה חומת ירושלים ובוטל קרבן התמיד והועמד צלם בהיכל, והתורה הקדושה נשרפה על ידי אפוסטומוס הרשע. בט' באב כידוע הצרות גדלו עוד יותר, נגזר על דור המדבר לא לעלות לארץ ולמות במדבר, נחרבו בית המקדש הראשון והשני, נחרשה ירושלים במטרה להשכיח את זכרה ח"ו וחרבה העיר ביתר במרד בר כוכבא. וכידוע גם גירוש ספרד וגירוש גוש קטיף היו סמוך מאוד לט' באב. בגלל הצרות הללו נוהגים ישראל בימים הללו בצום ובמנהגי אבלות. תכלית הצום והאבלות היא שנעשה תשובה ונתקן את הקלקולים שהביאו עלינו את הצרות הללו (עיין שו"ע אור"ח תקמט). אמנם הדברים היו לפני אלפי שנים, אבל הם נוגעים גם לימינו כדברי חז"ל "כל שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו".

נכון לעכשיו, כידוע, חורבן בית שני בא בעיקר בגלל שנאת חנם, ותיקונו ובניינו בא יבא עקב אהבת חנם, דהיינו לאהוב את כולם ואת כל אחד ואחד, למרות הקלקולים השונים, להפעיל את העין הטובה של אברהם אבינו הנמצאת אצל כל יהודי ויהודי, ללמד זכות ולאהוב את הבריות.

תיקון חטא המרגלים - ייעשה על ידי אהבת הארץ שבאה לידי ביטוי ממשי בקיבוץ גלויות, ביישוב הארץ בכל אתר ואתר, ובפרט במקומות שישנה בהם סכנה שיגזלו מאתנו כמו ביר"ש, בגליל, ובנגב ובערים המעורבות. לשם תיקון שריפת התורה שמטרתה היתה להשכיחה מישראל ח"ו, צריך להרבות בלימוד התורה, להעמיד תלמידים הרבה, להגדיל תורה ולהאדירה. ומתוך כל המעשים הטובים הללו נזכה ויתקיימו בנו דברי הנביא זכריה "כה אמר ד' צבאות, צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה והאמת והשלום אהבו" (זכריה ח יט). מהמצפה לניצחון ולישועה השלמה

לך הנמן ב' 1517

זוגיות עמוד 6

זוגיות במבחן - בנישואין
אסתר אברהמי

*מדורו של הרב יואב מלכא יעלה שוב בשבוע הבא

לתרומות למכון מאיר:
בטלפון 02-6461328
באתר meirtv.com
או סרקו את הברקוד

• אלפי שיעורים
• קיוב רחוקים
• מאות תלמידים
• ערוץ ילדים
• אולפן גיור

היו שותפים

בהוספת יהדות באהבה!

הכוח, העוצם והחיל – השיטה "הימנית"

ראינו שהאמירה - או המחשבה - "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" היא אכן מחשבה מסוכנת שעלולה לצמוח מתוך מפגש לא מעובד עם שפע ברכת הארץ. אך ממה בדיוק מזהירה אותנו התורה? זוהי שאלת המפתח בהבנת הסוגיה. לפי השיטה שכינינו "השמאלית הקיצונית", ההכרזה "כוחי ועוצם ידי" היא סיסמה של הירות וכפירה, ממנה מזהירה אותנו התורה. זוהי בעיה מוסרית של מידות מקולקלות, וגם פגם באמונה: יש כאן שכחת הבורא, שרק "הוא הנותן לך כוח לעשות חיל". זהו מסר פשוט וקליט, לכאורה. קל "לחנך" אליו, כביכול, וכולם יכולים להיות מרוצים מעצמם: המתחנכים עשו את מלאכתם ב"יעילות", וגם המתחנכים יודעים את מקומם ושולטים ב"דף המסרים" האמוני: ה' עשה בשבילך הכול - ואתה אל תעז לייחס לעצמך דבר".

"כוחי ועוצם ידי" או קושי אמוני אחר. שימו לב: מתי כן מתעורר הקושי? מתי מנסים אוחזי השיטה השמאלית להסתיר את מבוכתם הרוחנית מאחורי סיסמת "כוחי ועוצם ידי"? כאשר הנושא הוא "כלל ישראלי" מובהק: מדינה, צבא, ארץ ישראל, וכל אחריות לאומית. דווקא כאן נזכרים ש"הקב"ה לא מרשה". זוהי "חומת ברזל" שבעלי תפיסה זו מתקשים להבקיע, למרות שבתחומים אחרים הם יהיו "הראשונים לכל דבר מצווה", ביוזמה, חריצות והחלטיות. עמדה כמעט נגדית מציג הר"ן - רבנו ניסים, מרבתינו הראשונים, ובדורנו פרסם אותה

האזהרה של התורה איננה באה להרחיק אותנו מחולשת אמונה, אלא מ"קטנות אמונה": אל תשכח למה נועדת! להיות ממלכת כוהנים וגוי קדוש ואחד בארץ, לאור גויים ולתיקון עולם במלכות שדי

לעשות חיל". אל תתבייש ואל תסתיר - תחשוב ותאמר בריש גלי: 'כוחותי ועוצמותי אשר נתן לי ה' - יש להם תפקיד, ואיתם אני קם ועושה חיל!'. הר"ן מדייק בדברי הפסוק, שאילו האזהרה הייתה לזכור שה' עושה הכול בשבילנו וכל ייחוס הכוח לעצמנו הוא שלילי, צריך היה לומר: "זכרת כי ה' נתן לך חיל", כלומר - 'ואין לך בכך כל חלק'. אבל התורה כתבה **שהבורא נותן לנו את הכוח לפעול ולעשות**, ועלינו להכיר בכך שעם הכוח באה שליחות ואחריות. כאשר נסוגה דעת הקהל החרדית, שבועות אחר מלחמת ששת הימים, מהתפעמות

לנוכח אהבת ה' וחסדיו, לעמדה של התבצרות חוזרת מאחורי מסך החשש מ"כוחי ועוצם ידי" (כתגובה לרוח הכללית בציבור, שגם היא נסוגה מהתפעמות רוחנית לכיוון כפרני של זחיחות) - עמד הרצ"ה זצ"ל בתוקף על כך ש"לא מתקנים קלקול באמצעות קלקול הפוך". עם ישראל ראוי ומוכשר דווקא כעת, לאחר הנס הגדול, לשמוע את האמת הגדולה ביותר על עצמו ועל תפקידו במציאות. לכן "משך ימינה חזק" את דברי הר"ן בסוגיה. בהמשך נראה את הדרך החינוכית הטבעית והישרה בנושא זה, על פי שיטת הרמב"ן.

שאלות באמונה, עצה והדרכה: amirduman@gmail.com

מאוד, ובכוונה תחילה, רבנו הרצ"ה קוק זצ"ל. **לשיטה זו, לא רק שאין באמירת "כוחי ועוצם ידי" פגם, אלא אדרבא - זוהי מצווה ותביעה!** כאשר עם ישראל עומד להיפגש בעוצמות החיים של ארץ ישראל, הוא צריך לשמוע דברים גדולים ותורה נוקבת - כי הוא עצמו "גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים". האזהרה של התורה איננה באה להרחיק אותנו מחולשת אמונה, אלא מ"קטנות אמונה": 'אל תשכח למה נועדת! להיות ממלכת כוהנים וגוי קדוש ואחד בארץ, לאור גויים ולתיקון עולם במלכות שדי - ולא מילימטר אחד פחות! תזכור ואל תשכח לרגע "כי ה' אלוקיך הוא הנותן לך כוח

עומק הפרשה

הרב און טרבלסי ר"מ במכון מאיר

לפנחס בגלל מסירות הנפש שלו בשעת מעשה הקנאות. המדרש⁷ מתאר שפנחס ידע שבני שבט שמעון עלולים לפגוע בו ולהורגו אם יפגע בנשיאם. ובכל זאת פנחס בקנאותו היה מוכן למות ולמסור את נפשו לה'. מסביר הקדושת לוי שהנשמה מצד עצמה תמיד דבקה בה', ואילו הגוף עוסק בעצמו ובמילוי צרכיו. **הנשמה שדבוקה בה' קיימת לנצח ואילו הגוף שמנותק מה' מגיע לידי הפסד ואיבוד.** אבל אם הגוף גם היה עובד את ה' בתמידות לא היה האדם מת. כאשר פנחס מסר את נפשו לה' הגוף לא חשב על עצמו ועל צרכיו "רק היה עובד את ה' באמת כמו הנשמה. כי הגוף בעת עשותו זה המעשה היה כלא היה, כי מסר עצמו למיתה לעשות רצון ה'. לכן נזדכך הגוף של פנחס להיות חי וקיים". **הבנה זו מסבירה מדוע נדב ואביהוא התחברו לנשמת פנחס, משום שגם המעשה שלהם היה מסירת הנפש לה'.** שמרוב חשקם ואהבתם רצו לדבוק בה' עד כלות נפשם וכדברי אור החיים הקדושים⁸: "אף שהיו מרגישים במיתתם לא נמנעו מקרוב לדביקות נעיונות עריבות חביבות מתיקות עד כלות נפשם מהם". המשך המאמר בעמוד 4 <

מסירות הנפש של הגאולה

בעקבות מעשה הקנאות של פנחס בהריגת זמרי נתן לו ה' שכר כפול, ברית שלום וברית כהונת עולם. מסביר הספורנו¹ שברית שלום פירושה הגנה ממלאך המוות, כפי שנאמר במלאכי "בריתי הייתה איתו החיים והשלום". ואכן מהתנ"ך עצמו עולה שפנחס האריך ימים רבים, ששימש במשכן שילה בסיפור פילגש בגבעה בספר שופטים. ולפי חז"ל היה חי בימי יפתח, שלוש מאות שנה לאחר הכניסה לארץ. ויתרה מזו דורשים חז"ל² שפנחס הוא אליהו הנביא שלא מת ועלה בסערה השמימית. **גם לפנחס וגם לאליהו הייתה תכונת הקנאות לה'.** ובנוסף, **שניהם האריכו ימים.** לדעת הרלב"ג³ זו הסיבה שחז"ל זיהו את פנחס עם אליהו ששניהם זכו לאריכות ימים מופלגת, ועדיף לומר שהיו אדם אחד משנאמר שתופעה פלאית כזו חזרה על עצמה פעמיים.

השכר השני של פנחס היה כאמור כהונה לו ולזרעו אחריו. הוא לא נמשח לכהונה יחד עם אהרון ובניו, ובזכות מעשה הקנאות זכה לכהונה, ורוב הכוהנים הגדולים יצאו מזרעו. בזוהר מובא שבנשמתו של פנחס התעברו נשמות נדב ואביהוא. לאחר שפנחס הרג את זמרי רצו אנשי שבט שמעון להורגו, ומרוב פחד פרחו נשמתו.

פנחס

ברכת השלום

נאמר בפרשה "פניחס בין אלעזר בן אהרן הכהן, השיב את חמתי מעל בני ישראל... לכן אמרו הנני נותן לו את בריית שלום", הנתיבות שלום מביא כמה מדרשים על גודל מידת השלום, ואומר שמצאנו גם מדרשים בגודל פגם המחלוקת, כמו שאמרו חז"ל במסכת יומא (ט, ב), שמקדש ראשון נחרב בעוון עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים ומקדש שני חרב מפני שנאת חנם, וקשה לו, שמובן ששלוש העבירות, ע"ז, ג"ע ושפ"ד, הן עבירות חמורות שדין ייחורג ואל יעבור, אבל שנאת חנם, היא מצוות לא תעשה של לא תשנא את אחיך בלבבך, ואיך זה שבגללה חרב בית המקדש? צריך אפוא ביאור מה מעלתה הגדולה של מידת השלום, ומה חומרת פגם המחלוקת? מבאר הנתיבות שלום, שמידת השלום אינה רק עניין של העדר המחלוקת, אלא היא מדרגה חיובית נעלה מאוד, כנאמר 'עושה שלום במרומיו', והרי

לאן הלכו התפילות חלק 6

בפרק הקודם התחלנו לבאר שהתפילה היא לא כספומט לשאיבת צרכים מהקב"ה. התפילה היא צורך קיומי לחיבור מתמיד בין האדם לבוראו וכפי שמתאר זאת הרא"ה קוק בדבריו המפורסמים והמופלאים. בעולת ראייה ח"א עמ' יא: "אין התפילה באה כתיקונה כי אם מתוך המחשבה שבאמת הנשמה היא תמיד מתפללת. הלא היא עפה ומתרפקת על דודה בלא שום הפסק כלל, אלא שבשעת התפילה המעשית הרי התפילה הנשמית התדירית היא מתגלה בפועל. וזהו עידונה ועינוגה, הדרה ותפארתה, של התפילה, שהיא מתדמה לשובנה הפותחת את עליה הנאים לקראת הטל או נוכח קרני השמש המופיעים עליה באורה, ולכן 'הלואי שיתפלל אדם כל היום כולו'!" הרב חרל"פ מעמיק לבאר שכל מטרת התפילה היא לחזק אצל המתפלל את האמונה ולקשר אותו מחדש לקב"ה אחרי שאמונתו נפגמה, ומתוך כך התרחק מה' ובאים עליו ייסורים, הקוראים לו - חזור לכור מחצבתך. עיקר המכוון של מצות התפילה בעת צרה הוא לעורר אמונת אמת, בביטחון גמור ושלם כי ה' יושעם מיד אויביהם. כי הנה כל הייסורים והמכאובים הבאים בעולם אינם נולדים, זולת מסיבת הפקפוקים בבהירות קודש אומת האמונה, והתרפות סדרי החיים בנועם שלוותה של האמונה. שכל אלה מנתקים את העולם משורשי המציאות האמיתית. והכוחות השליליים מתדמים לפרוש רשתם ולשלוט עליהם. ולכן כל גילוי דעת אמת של החזרה אל האמונה ואל החיים השלווים, מבטלים תיכף לאמיתו

הרב יורם אליהו
ר"מ במכון מאיר

כמו שכתבו הצדיקים, שאהבת ישראל היא סגולה לאהבת ה', ואין הכוונה שזו רק איזו סגולה, אלא שע"י אהבת ישראל, בשעה שיהודים בטלים זה לזה ואינם מהווים ישות לעצמם, הרי זה מביא לאהבת ה', ולהיות בטלים לה' יתברך בבחינת אין עוד מלבדו, שבוה מתקיימת תכלית הבריאה שיהיה ה' אלוקינו ה' אחד, ולכן המחלוקת, אף שאינה רק עבירה של איסור לאו, היא גורמת חורבן לעולם, שהוא הפך וניגוד לתיקון הבריאה, ולכן חרב הבית מפני שנאת חנם.

נמצא כי תכלית הבריאה, ובניין בית המקדש וגם חורבנו, הכול תלוי במידת השלום. ואמרו חז"ל "כל שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו", יהודים אינם חיים רק עם העב, אומר הנתיבות שלום, אלא עם ההווה והעתיד, והעבודה בימים אלו של בין המצרים היא שיהודים יתאחדו ויהיו דבקים זה לזה כאחד, שזה ביאם להיות דבקים לה' יתברך, ועל-ידי זה תתקיים תכלית הבריאה, שיהיה התיקון הגמור המביא לביאת המשיח. במהרה בימנו אמן.

במרום לא שייך מחלוקת, אלא השלום הוא מדרגה חיובית עילאית ביותר, שכל קיום הבריאה תלוי בשלום, כי תכלית הבריאה שברא הקב"ה את העולם היא - אין עוד מלבדו, שאין שום מציאות ושום כוח אחר זולת כוחו יתברך, וזה מה שאנו אומרים, שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד, שיש כוח אחד בכל הבריאה והוא הקב"ה ואין בנמצא שום כוח אחר. והפגם בבריאה הוא שהעולם נראה כעולם נפרד העומד לעצמו. התיקון הגמור יהיה בכך שיתגלה כי אין עוד מלבדו, שכל הנבראים יהיו בטלים אל ה' יתברך, ומלאה הארץ דעה את ה', דעה מלשון דבקות, שכולם יהיו דבקים בה' יתברך וכולם ידעו שה' אלוקינו ה' אחד, שאין שום דבר וכוח אחר זולת כוחו יתברך. זה יהיה תיקון הבריאה וזוהי דרגת השלום, שכל הבריאה מאוחדת ובטלה לה' יתברך המחיה את כולם. מנוגדת למידת השלום היא המחלוקת, שבשורשה נובעת מכך שכל אחד הוא כוח נפרד וישות גמורה שהם הפך האחדות של מידת השלום. וכוח השלום הוא על-ידי שישראל מאוחדים יחד,

פותחים סידור

חיבור מחדש לעבודת התפילה

הרב אברהם אנגל*

מאוד, ואפילו לשנות הטבע. וכך מלמד אותנו הרא"ה (בעין איה שבת א מג) שהקב"ה מביא מחלות על בני אדם לטובתם כי ע"י כך הם נכנעים מתפללים ומחדשים את הקשר עם אביהם שבשמים.

מציאות התחלואים פועלת פעולה טובה על תכונת האדם, על ידם האדם נכנע מלפני ד', והידיעה של אפשרות החולי למין האנושי פועלת לטובה לרכך קושי עורף של קשי-עורף ולבצר זדון רעיל-לב. אמנם להשלים את הלקח הטוב שמקבל האדם ממציאות החלואים הוא מה שעל ידם האדם מזדקק בטבעו לתפילה, לחלות פני ד' להושיעו בעת צרה ויום רעה. על כן רבה היא מאוד פעולת התפילה בחלאים, כי מתוך התכונה האנושית אנו מכירים שאחת מהמטרות ההשגחיות בהימצא החלאים היא שישוב האדם אל פני ד', "תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם" (תהלים צ ג). על כן פעמים רבות כאשר פעלה המחלה את תעודתה המוסרית כראוי, על-ידי שבהתגבר האדם בתפילה, החולה עצמו או קרוביו ומידועיו, היטיב על-כל-פנים למצב המוסרי בכלל, ונתקרב לבבות רבים אל ד' ונתרככו ומידותיהם נודככו, הנה הגיעה למטרתה, ובוה תלך לה, והאדם ישוב לאיתנו.

מכל האמור התבאר לנו שהתפילה לא באה לתבוע צרכים, או לפתור בעיות, התפילה נועדה לחזק ולתחזק את הקשר ביננו לבין אבינו שבשמים.

את המכאובים והייסורים שישוד יסודם שלילה ואפיסה ובלבול החיים. (מי מרום / הרב חרל"פ / רזי לי / עמ' שמב). מתוך כך נמצאנו למדים שעתות צרה ומצוקה הבאות על האדם אינן סיבת התפילה, אלא להפך: התפילה היא סיבת הצרה. פירוש: הדבקות בקב"ה, מקור החיים, היא שלמות כל החסרונות. "ואתם הדבקים בה' א-להיכם חיים". המתפלל כל היום כולו לא יחסר דבר. ואם נחסר מאתנו דבר מה, אם באה עלינו צרה או מצוקה, אין זאת אלא שהקב"ה מקיש על דלתי ליבנו, מזמין אותנו לשוב ולהתקשר, לשוב ולהתחבר.

כך מלמדים חז"ל: ולמה נתעקרו האימהות? אמר רבי לוי בשם רבי שילא דכפר תמרתא ורבי חלבו בשם רבי יוחנן: שהיה הקב"ה מתאוה לתפילתן. אמר הקב"ה: עשירות הן, נאות הן, אם אני נותן להם בנים - אינן מתפללות לפני! רבנו בחיי מדייק זאת מהפסוק: "ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו כי עקרה הוא" - היה ראוי להקדים ולומר "ותהי רבקה עקרה" ואחר כך "ויעתר יצחק לה'... כי עקרה היא", ומה שהקדים התפילה, ייתכן לומר שהקדים העיקר, ולמדנו שאין הכוונה שתהיה העקרות סיבת התפילה, שאם כן הסיבה עיקר והתפילה טפל לה, אבל... התפילה סיבת העקרות, ולומר לך שלא נתעקרה אלא כדי שיתפללו שניהם על הדבר. לפיכך הקדים התפילה, שהיא העיקר והסיבה הראשונה שבשביבה בא העקרות לרבקה אמנו... ומכאן יש ללמוד עוד על התפילה שכוחה גדול

* הרב אברהם אנגל מחבר הספר על התפילה "ואביתה תהילה" לתגובות: avrahamengel1@gmail.com

על סדר היום הרב שלמה אבינר

החשמונאי. נכדי, אתה תפגוש שם חברים חדשים, חברים אמיתיים, אחים לנשק. פתאום אתה תראה שהבדלים מתגמדים, שהשותף גדול לאין ערוך מן המפריד. יחד, כאיש אחד, בלב אחד, כתף אל כתף, אתם תיחלצו למשימה הנפלאה להגן על עצמנו ועל ארצנו. אני מקנא בך נכדי, לא, אני מקנא. כי אתה בשר מבשרי. כשאתה תרוץ לקרב אני אהיה איתך ברוחי. כן, אני כבר לא דופק בדלתות ארצות אחרות בפחד וברעדה, אני נכנס לארצי וצועק; אני בביתי. זו ארצי. אם יירו עלי, לא אחכה, אני אירה בחזרה. אכן שם נפלא: צבא הגנה לישראל.

הרב חגי לונדין ר"מ במכון מאיר

שהתבטאה בהרג, בין השאר של דמות מהנהגת אומה אחרת. מכאן אפשר ללמוד ששלום אין פירושו פשרה, כדי שגורמים שונים יוכלו להסתדר זה עם זה, שלום, עניינו להעמיד כל כוח על מקומו המדויק, ולכן מול פריצת הגבולות עם בנות מואב ומדין, דווקא מעשהו של פינחס היה זה שהשיב את השלום. ברגעי משבר כדוגמת השנה, לכולנו יש נטייה לחוס. יש כאלו שנוטים לחוס על אויבי ישראל ורוצים להעניק סיוע לעזה; יש כאלו שנוטים לחוס על עצמם ולקטר כל היום על המצב במדינה. אנו זקוקים כעת ל"פנחסים" ו"פנחסיות"; דמויות שידועות "לקנא לשם ה'" באופן הנכון, לפעול באופן נמרץ, מדויק וממוקד, ואז הם מקבלים "ברית שלום".

רווחה. נמאס לי לדפוק על דלתות הממלכות, לחכות ולהתחנן שירשו לנונדיק הזה להיכנס. כאן אני בבית שלי, אני בארצי, היא שלי, היא הובטחה לי, לכן אני לוקח אותה, ואיני זקוק לאישור של אף אחד. אני רואה אותך עם הנשק והמדים, יחד עם כל החברים, עם כל החיילים, ואני אומר לעצמי: הגיעו ימות משיח. אני כבר זקן והולך כפוף, אך כאשר אני חושב עליך, אני מזדקף, אני חש עוז וגבורה. ידע כל העולם כולו: זו ארצנו ואנו נגן עליה. צבא הגנה לישראל. איזה שם נפלא! איננו הולכים לכבוש ארצות נכר, אלא להגן על ארצנו, כפי שאמר שמעון

מכתב לנכדי המתגייס

נכדי היקר, מחר אתה מתגייס לצבאנו הקדוש ובוודאי מאוד מתרגש. גם אני מתרגש. איני מצליח לעצור את דמעותי, דמעות של אושר. כי אני לא זכיתי כמותך. אתה נולדת בזמן הנכון ובמקום הנכון. אני לצערי נולדתי בזמן הלא נכון ובמקום הלא נכון, ובתור ילד הוריי הסתירו אותי כדי שלא אגיע למחנה השמדה. אך רוב משפחתנו נספתה. אני שמעתי את שיר ה - SA: "כאשר דם יהודי ניתז על סכיני, הולך יותר טוב." אתה יודע נכדי, נמאס לי מאלפיים שנות גלות. נמאס לי לברוח ממדינה למדינה. נמאס לי להיות תלוי בחסדיהם של אחרים, כמו ילד אסופי במוסדות

פן-חס

הזוהר הקדוש דורש שהשם פינחס הוא צירוף של שתי מילים: פן-חס. פן פירושו "שוא", ולכן פן-חס פירושו "שוא יחוס". במצב של נפילה וקריסת מערכות, יש נטייה להיכנס לעמדה של רחמים עצמיים, כי נדמה שהכל מתמוטט. כשהחלה המגפה בעם ישראל בעקבות הזנות עם בנות מואב ומדין, בכו כל בני ישראל - "והמה בוכים פתח אוהל מועד". זהו מצב שבו אף אחד אינו מצליח להתנהל, ויאושו מוקף את כולם. היחיד שקם ועושה מעשה הוא פינחס, אבטיפוס לדמות שידעת לעמוד ברגעי משבר. הוא לא מרחם על עצמו ולא מרחם על דמויות שמזיקות למציאות. דווקא בגלל הרחמים על המציאות הוא עושה בדיק

ירושלים
ביתאן הישן

תלמידי ישיבות תיכוניות
מתחברים יחד בלימוד
במחברים

שני עד חמישי, ג' - ו' אב
למעוניינים - אפשרות להשאר לשבת
במהלך הימים יתקיימו חברותות ושיעורים
בישיבת עטרת ירושלים
שבני העתיקה עבור נערים בוגרי י"ב

תוכנית
- שיעורים ושרתים מפי נשיא הישיבה
הרב שלמה אבינר שליט"א
(מומלץ להכין שאלות)
- מפגש ביתי עם ראשי הישיבה
הרב אבישי צדיה שליט"א
הרב אביבי צובירי שליט"א
- סיור בנושא גאולת בתים בעיר העתיקה
- לינה נארוחות בישיבה

שמיניס? חזרנו אחרונה לבוא לשיבוש בישיבה!

לפרטים ולל"ז רכז שבו"שים
דבור פוקס - 052-4647783

המלא <<<

המשך המאמר מעמוד 2 של הרב טרבלסי <
ופנחס הוא אליהו נבחר לבשר על הגאולה. הרבי מליובאוויטש¹ מסביר שמסירות הנפש היא שהביאה אותו להיות מבשר הגאולה. פרשת פנחס מדברת על נושאים שקשורים לארץ ישראל, שההופעה שלה בשלמות היא הגאולה של ישראל. נחלות הארץ, החלפת הנהגת משה ביהושע המכניס לארץ, וקורבנות שחלקם מוקרבים רק בא"י כנסכים ושתי הלחם. הנושאים הללו ששייכים לגאולה נכתבו בפרשת פנחס כי הוא מבשר הגאולה בזכות מסירות הנפש שלו, שהיא הנקודה המתחדשת בדורות הגאולה. ובלשון הליקוטי שיחות: "דווקא בדורות דעקבתא דמשיחא העבודה היא עבודת המסירת נפש". כחכם עדיף מנביא הרבי מליובאוויטש מזהה את הנקודה העיקרית של דור הגאולה. "הגאולה העתידה תבוא דווקא על ידי עבודה של מסירת נפש שאינה מוגבלת על ידי חשבונות". מסירות נפש מעבר לכל החשבונות, לשם מטרה שלעיתים מוסרי הנפש אף אינם יודעים לבטא אותה במילים. אבל היא נובעת מהמקום הכי עמוק והכי אמיתי של הנשמה - הקשר עם ה'. כאשר רואים מסירות נפש של לוחמים רבים בלי חשבונות הכאב הוא עצום. אבל כך גאולת ישראל הולכת ונסללת, וכוחו של פנחס הוא אליהו חוזר לבשר על הגאולה.

1. כה, יב 2. ילקו"ש במדבר רמז תשעא 3. מלכים א יז, 4. פנחס תורה אור ב
5. במדבר כה, יא 6. פרשת פנחס 7. במדבר ובה, כ כה 8. ויקרא טז, 9. ליקוטי שיחות חלק ד, פנחס

טלפנייה המתחדשת במכון מאיר

דרושים/ות
טלפנים/יות
למעוך התרומות

שכר בסיס + בונוסים,
משמרות אחא"צ/ערב

מעוניינים? שלחו סמס
052-5121946

יהדות מאיר
מכון מאיר

"הצינות לא הייתה מעולם תנועה רציונלית. היא הייתה האבסורד הגדול ביותר שאפשר היה להעלות על הדעת. היא קמה נגד ההיגיון, והתפתחה בניגוד לשכל, והשיגה מה שהשיגה נגד כל התחזיות".
הרצל, כפי שמעולם לא הכרתם. 121 שנים לפטירתו

מהגטו החדש לארץ המובטחת

אילו היו שואלים אתכם על דמותו של הרצל, חוזה המדינה, שהשבוע מלאו 121 שנים לפטירתו, מה הייתם אומרים? נדמה לי שמנעד התשובות היה זהה במקצת למנעד הזות המשיבים. אם אתם מגדירים את עצמכם "חרדים", הייתם רואים בו יהודי מתבולל שראה בעיני רוחו את הפתרון לבעיית היהודים בהתנצרות קולקטיבית שכמוה כמחיקת הזהות היהודית. מן הצד השני, ולא במקרה, לא באופן שונה מאוד, בצד השמאל-ליברלי של המפה, הייתם ככל הנראה רואים את הרצל כדמות קוסמופוליטית שביקשה לכוון את מדינת כל אזרחיה היהודית. אם אינכם משהייתם אומרים שהרצל היה אדם פרגמטי שביקש להביא לפתרון בעיית היהודים על ידי המקלט הבטוח בארץ ישראל. אך לכן גם לא בחל בשלב מסוים באוגנדה כפתרון אפשרי; שהרי אם המטרה היא פתרון פרגמטי להצלת היהודים, אין הבדל מהותי בין מקום כזה או אחר. לגישה האחרונה מצטרפת גם פרשנותו הידועה של הרב קוק זצ"ל, בהספד הידוע שנשא על הרצל, "המספד בירושלים", כחודשים לאחר שעלה ארצה. את דמותו של הרצל הציג הרא"ה בדבריו שנשא ושכתב כדמותו של משיח בן יוסף, שתפקידו לכוון את הבסיס החומרי של המדינה שבדרך.

לא! זה עובד עליי". והוא מוסיף ומדייק: "נסיבות מסוג זה נהגו לכנות לפני 'השראה' (במקור Inspiration). כשבועיים לאחר מכן הרצל רומז על מקור ה"השראה" שלו וכותב: "אלוהים לא היה מקיים את עמנו זמן רב כל כך, לולא נועד לנו ייעוד כלשהו בתולדות האנושות".

לטענה של ד"ר וייס שבשונה מן המקובל, לא משפט דרייפוס היה הגורם שהניע את הרצל לפעולותיו, שותף גם פרופ' שלמה אבינרי, בהקדמתו ליומני הרצל כתב: "בניגוד לדעה המקובלת שהכחה שורשים בתודעה הכללית ובהיסטוריוגרפיה, אין ביומנים שום עדות שפרשת דרייפוס היא שהביאה אותו לרעיון הצינוני".

כבר בתחילת יומנו הרצל מודע להשמצות שהוא עתיד לספוג: "אני מוכן ומזומן לכול; ליללות על סירי הבשר של מצרים, לריקוד סביב עגל הזהב. גם לכפיות הטובה של אלה שחבים לנו את החוב הגדול ביותר".

ערב הקונגרס נפגש הרצל עם הסופר מרדכי רבינוביץ (בן עמי) ומעיר לו בעצב ש"הוא לא חיכה להתנגדות נמרצה כזו... איבה כזו לרעיון היהודי הלאומי לא הראו ולעולם אף לא יראו שונאי ישראל היותר עזים וחצופים. אכן האנטישמיים האמיתיים הם, ביסודו של דבר, המתבוללים היהודים והם גם המסוכנים ביותר".

אחתום בדברים שבהם חותם ד"ר וייס את המאמר שלו: "עוד לפני הקונגרס הראשון מצא הרצל לנכון לומר, 'התרגלתי כבר לסילוף דמותי עד כדי כך שאני המום ממש כשלשם שינוי אין מעוותים את דבריי'. בחוש נבואי מרהיב, תיאר הרצל את עצמו במכתב לברנאר לזר כ"אחד מאותם כלים שאנשים ישברו אחרי שהשתמשו בהם", ושבירה כזאת אכן אירעה: שללו מהרצל את יהדותו ואת הצינות שלו. "הגיע הזמן לחזור להרצל האמיתי!"

כבר אינם קיימים. "באותה תקופה לא היה שום דבר מפתיע בביקורת של הרצל. זו הייתה התפיסה המקובלת. כמעט בכל הרבדים של החברה היהודית, עצם הרעיון של שיבת יהודים לפלשתינה נחשב הזוי, מטורף כמובן הרפואי של המליה".

"המטבע המסורתית שבה מסיימים את ליל הסדר - 'לשנה הבאה בירושלים הבנויה' - נתפסה רק כתקווה אלגורית ובוודאי לא פוליטית... ואכן לא מפתיע שהרב הראשי של צרפת (בתקופה (דאז), לזר איידור, הצהיר ב־1852 ש'העם היהודי מת, מתכונתו הלאומית מתה, אבל מה שלא מת ולא ימות לעולם הוא רוח היהדות".

"והנה, יום אחד, כשבועיים בלבד לאחר הביקורת שלו על 'אשת קלוד', לאחר ויכוח סוער על האנטישמיות, צועד הרצל לבית מלוננו, ובראשו מצטיירים כל הפרטים של מחזה חדש: 'הגטו החדש'. הוא כותב בפרץ רגשות ומסיים אותו בתוך שלושה שבועות בלבד! הרצל מתח בו ביקורת חסרת רחמים על החברה היהודית". אלא שזמן קצר לאחר מכן, משהו חסר תקדים מתרחש בחיי של הרצל. משהו שעתיד לשנות אותם מן הקצה אל הקצה.

חלום אדיר

ד"ר וייס ממשיך לתאר את תחילתו של המהפך הדרמטי בחייו של העיתונאי היהודי הצעיר: "הדיו של כתב היד של ה'גטו החדש' טרם יבש ובאותו יום, 8 בנובמבר 1894, הרצל שולח אותו לסופר האוסטרי ארתור שניצלר, חבר נעורים, בבקשה לשכנע את מנהלי התיאטרון בווינה להעלותו. "שבועה חדשים אחרי כתיבת המחזה, בתחילת יוני 1895, 2 ליוני, כשהוא בן 35, הרצל התחיל באופן פתאומי - בלי לתת לכן הסברים - לכתוב יומן. כבר מן העמוד הראשון הרצל מתייחס ל'חלום אדיר', הוא מדבר על תוכנית אשר מציעה אותו אף על פי שאין לה כל סיכוי להתממש. היומן נפתח במילים אלו: 'זה כמה זמן אני שוקד על יצירה שאין שיעור לגדולתה. היום אינני יודע אם אניע לסיומה. היא נראית כחלום אדיר... מה יצא מזה, אין לשער לפי שעה'.

"הכתרת שנתן לזימם: 'הארץ המובטחת'. זו הפעם הראשונה שרעיון הטריטוריה מופיע אצל הרצל. רק חודשים מעטים קודם, קבע הרצל בצורה נחרצת: 'עם ישראל וארצו חדלו להתקיים, והנה, 'עם ישראל וארצו קמו לתחייה'. מה קרה בתקופה הקצרה הזאת? בוודאי קרה משהו! ומתי?"

"על השאלה הזאת, הרצל עצמו לא נותן תשובה. זוהי 'חידה' בעיניו, כך הוא כותב בתחילת יומנו, והוא מוסיף כי זה כנראה קשור ל'תת המודע' שלו. הרצל מתייחס עוד פעמים מספר ל'תת המודע' שלו כדי להסביר את התפנית שלו".

הרצל האמיתי

מצע המאמר הזה צר מלפרט את כל דבריו של ד"ר וייס במאמרו החשוב, אך לסיום אצטט מימנו של הרצל שבו הוא מדגיש את ההיבט ההשראתי-כמור נבואי המניע אותו: "האם אני הוא שעמל על זה?"

בדברים הבאים, אבקש להפריך כל אחת מהדעות הללו בחשיפת מידע בלתי ידוע על דמותו המלאה של הרצל, דמות שיש המבקשים להסתיר, יש המתעלמים ממנה ויש שפשוט לא מכירים אותה. את המידע שאבקש לשתף להלן חשף בפני ד"ר יצחק וייס, מי שפרסם לפני יותר מ־15 שנים את הספר פורץ הדרך, "הרצל: קריאה חדשה". בספר ביקש וייס "לערוך על התפיסה הרווחת, שראתה בהרצל יהודי מתבולל שהגה את הרעיון הצינוני כפתרון ל'בעיה היהודית' והראה עד כמה שורשי היהודיים של הרצל היו עמוקים, עד כמה שורשים אלה מילאו תפקיד בתודעה הלאומית שהתעוררה בו, ועד כמה החזון שהניע אותו היה נבואי ועל־זמני, יותר מאשר פוליטי וקונקרטי".

בשורות הבאות אבקש לשתף בפתרון לשאלה: מה מקור הרעיון הצינוני אצל הרצל, רעיון שהיה זר לו לחלוטין?

העם היהודי מת

כדי להבין את המהפכה הזהותית שעתיד לעבור הרצל, עלינו לחזור לשנת התרנ"ד (1894). כך מתאר ד"ר וייס במאמר שטרם ראה אור ושהעביר לידי בטובו: "בתחילת חודש אוקטובר, העיתונאי תאודור הרצל, יהודי מתבולל, שליחו של העיתון האוסטרי היוקרתי 'נויה פרייה פרסה' בפריז, צפה במחזה 'אשת קלוד' מאת א' דומא הבן. אחת הדמויות המשניות היא היהודי דניאל, השואף להחזיר את העם היהודי למולדתו העתיקה. על כך שולח הרצל למחרת לעיתונו ביקורת נוקבת:

"ליהודים אין יותר דבר וחצוי דבר עם מולדתם ההיסטורית. אבל אם הם יצטרכו אי פעם לחזור לשם באמת, הם יגלו כבר למחרת שהם חדלו מזמן להיות עם". אכן לפי הרצל עם ישראל וארצו

שליח הציבור שלכם
 מבית מקור ראשון

הציונים להגיע למאות אלפי בני אב בציבור הדתי?
איתנו אתם יכולים!

- הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע
- ופרטום בכל בני הכנסת ברחבי הארץ
- דרכות מודעות בבתי הכנסת
- בריסוס יחידים
- דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

הקמת ממונה מקומית לפרויקט
 קידום דפוס ודפוס איטוף ושיטות מודרניות בניילון לפי תוכנית הדפוס בסגנון הכנסת אינטרטיב לעילונים

לפרטים: 052-808518
 0522908518@gmail.com

הריאליזם הרוחני

לחיות רוחנית וקדושה לא רק במעשים גדולים, אלא בעיקר במעשי היום-יום, במעשים הקטנים ביותר.

מאת הרב שלמה אבינר
 72 עמ' כ. רכה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
 ובאתר **חנה** www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה בדי 99 ספרים רח' אבן ישראל 3 ירושלים

בסוגייתנו מובאת ברייתא: "אמר רבי נתן; מנין שלא יושיט אדם כוס של יין לזוהר, ואבר מן החי לבני נח? ת"ל: וְלִפְנֵי עֵינָי לֹא תִתֵּן מִקְשָׁל (ויקרא יט, יד)". החידוש של רבי נתן הוא שהפסוק "וְלִפְנֵי עֵינָי" לא מדבר דווקא על עם ישראל, אלא עוסק גם בבני נח ועובדי אלילים (ראה בכור שור פסחים כב, ב). יש אומרים שרבי נתן למד זאת מרבו ורבו מרבו עד הלכה למשה מסיני (שדי חמד מערכת ו' כלל כ"ו אות ט"ז).

במשניות בהמשך הפרק אנו מוצאים ביטוי לעיקרון זה: "אלו דברים אסורים למכור לעובד כוכבים: אצטרובלין, ובנות שוח, ופטטורות, ולבונה" (משנה יג, ב). רש"י כותב "על לפני עור אנו מצווין שלא ליתן מכשול בדבר האסור לו...דבן נח מזהר על עבודת כוכבים" (יד"א ד"ה אלפני מפקדין). ובהמשך נאמר: "אין מוכרין להם דובין ואריות וכל דבר שיש בו נזק לרבים" (טז, א). רבי יהונתן מלוניל כתב "לפי שסתם גויים חשודים על שפיות דמים והיא אחת משבע מצות שנצטוו עליהן

בני נח וקא עבר וְלִפְנֵי עֵינָי לֹא תִתֵּן מִקְשָׁל, אי נמי דקא גרים קטלא לישראל חבריה, וכתוב לא תעמוד על דם רעיק, וכ"ש למעבד גרמא". **אם כן, מדברי רבי יהונתן מלוניל יוצא שיש לנו אחריות כפולה - למנוע מהגויים לגרום נזק לרבים וגם להגן על עם ישראל.**

כשם שאין מוכרים לעובדי אלילים דברים שמסייעים להם לפולחן אלילי, כך אין מוכרים להם דברים שיכולים להזיק לרבים כמו כלי נשק (רמב"ם הל' ע"ז ט, ח). כל זה כלול באיסור "וְלִפְנֵי עֵינָי לֹא תִתֵּן מִקְשָׁל". במובן זה עובדי האלילים הם עיוורים מבחינה רוחנית ומוסרית ואנחנו מצווים להציל אותם מעצמם ולמנוע מהם מכשול שממנו יוכלו להיזקק ולהזיק לאחרים. העולה מכל זאת, שיש לנו אחריות רוחנית ומוסרית על העולם. אכפת לנו שאפילו עובדי אלילים פראיים וערלי לב לא ימשיכו בטעותם. אכפת לנו שכלי משחית לא יגיעו לידיהם של רוצחים (אפילו אם אנחנו לא נפגע מכך).

אמנם הלכה זו מתייחסת לחובה שלנו להימנע מפעולות שמסייעות לגויים להשחית את עולמם הרוחני והמוסרי ושעלולות לגרום נזק לאחרים. אך מה לגבי התערבות אקטיבית כדי למנוע מהם אפשרויות אלה?

הרמב"ם כותב שמתפקידי מלך ישראל הוא "למלאות העולם צדק, ולשבור זרוע הרשעים ולהלחם מלחמות ה'" (הל' מלכים ד, י).

במבצע 'עם כלביא' יצאנו למתקפה על איראן במטרה להגן על עם ישראל, אך למבצע היתה תוצאה נוספת - הצלנו את האנושות כולה מפני סכנה קיומית שמשטר מטרופ ומסוכן יחזיק נשק גרעיני: **הניצחון על איראן לא הועיל רק לעם ישראל, אלא לכל העולם.** וכפרפרזה על לשון הרמב"ם - מדינת ישראל כיום ממלאת את העולם צדק, שוברת את זרועות הרשעים ונלחמת מלחמות ה'.

לתגובות: gemarabemunah@gmail.com
למאמרים נוספים על מסכת עבודה זרה (מסכתות אחרות): www.gemarabemunah.co.il

טובים השניים

אסתר אברהמי

יועצת אישית זוגית ומדריכת כלות

esteravr@gmail.com

זוגיות במבחן - בנישואין (המאמר פונה לאיש ואשה כאחד)

בעקבות המאמרים האחרונים, על זוגיות שלילית (רעילה), לסוגיה השונים, נשאלתי שאלות רבות. אנסה לענות על חלקן בקצרה, מתוך ניסיוני וכמיטב הבנתי.

ש. לאחרונה כתבת על מקרים התנהגותיים קיצוניים בזוגיות. האם התנהגויות כאלה ניתנות לשינוי? האם זה מולד?

ת. התנהגויות כאלה מורכבות מתכונות שאדם קיבל מהוריו וגם מהשפעת הסביבה המשפחתית שבה גדל. דפוסי התקשורת שלילית של ילד עם הוריו, משפיעים על אורח חייו ועל התפתחותו. לדוגמא: ביטויי רגשות שליליים כלפיו, חוסר הכלה והכוונה של התנהגותיו, העדפה של ילדים אחרים על פניו - "הכבשה השחורה", או לחילופין, פינוק יתר, האדרה שהוא משהו נעלה מכולם, חוסר גבולות או גבולות נוקשים וכד'. ילד כזה, זקוק באופן נואש למילוי החוסרים הרגשיים והוא עסוק באופן אוטוסיבי בדרישות לקבל מהשני, מבלי לראות את השני, כאדם עם צרכים, אלא כאובייקט למילוי צרכיו ולכן הוא לא מסוגל להשתנות.

ש. אז איפה המקום של הבחירה? שכל עוד הנר דולק אפשר לתקן?

ת. תלוי ברצון ובמודעות שלו. חשוב להדגיש שגם בן הזוג הגלוי וגם הסמוי, תמיד בטוחים שהם לא הבעיה אלא השני. לכן לא יסכימו לטיפול ולכן גם לא ישתנו. אך אם בכל זאת יבינו שיש להם בעיה וירצו לקבל עזרה, יש הבדל בסוג הטיפול ביניהם.

האדם אפסח את רגשותיו הקיצוניים:

1. יצטרך לאיכנס לקבוצת השייכות. בד"כ, זו קבוצה לצורך ניהול הרגשות, כשעיקר הביטוי שלהם מתבטא כבעים. חשיבות הקבוצה היא שיוכל להתבונן על עצמו דרך האחרים הדומים לו ואולי ילמד לשנות הרגלים.
2. יקבל טיפול לזמן ארוך ועדיף במרכז שיש

הזאת, הוא לא מוצא כוחות, לתת לעצמו מקום ראוי. הוא מרגיש מותש ומחוק. הוא חייב לקבל עזרה, כיצד לשים גבולות. אם זה לא עוזר, יצטרך לצאת מהזוגיות הזאת, לטובתו ולטובת ילדיו. בקשר הרעיל הסמוי, היכולת לקחת אחריות על ביטוי עצמי ולא להיות מרצה, מורכב יותר. כי בכל פעם שהמרצה רוצה לסיים את הזוגיות, כי הגיעו מים עד נפש, השני נעשה נחמד וכביכול אכפת. אומר שהוא אוהב, מבטיח הבטחות, כך שהמרצה מתקפל ונותן צ'אנס נוסף, עד הפעם הבאה וחוזר חלילה. מכיוון שזו תופעה שחוזרת על עצמה, המרצה צריך לקבל החלטה עם כל הקושי ולא להמשיך לסבול "ולשחק לידיים" של המניפולטיבי.

ש. אז איך זה שהוא עם חברים מאד נחמד? עוזר ותומך ובבית בדיק הדיק?

ת. בחוץ, הוא לא מרגיש שחייבים לו והוא פועל מתוך פחד שיגלו אותו. אז הוא משקיע מעל ומעבר, גם כדי שיאדירו אותו, רק שהערך העצמי הנמוך לא יתגלה וישבור אותו. לכן הוא יוצר דמות חיצונית גרנדיוזית. שכולם יראו ויעריצו אותו. בבית הוא חי את מי שהוא באמת, עם הצורך האובססיבי לקבל אם לא יקבל בבית את מה שהוא רוצה, האדם שמגיב באופן מוחצן: משפיל/ צועק/דורש/מפעיל מניפולציות/מאיים וכד'.

האדם שמגיב באופן סמוי: מתלונן סדרתי/ מסכן/ מעניש בהתרחקות ובשתיקה, מפעיל מניפולציות מתחת לפני השטח ומראה את עליונותו על השני ע"י רמזים ואווירת מתח.

לסיכום:

על אף שהסיכוי לריפוי מלא נמוך ביותר, במקרים של רצון כנה והתמדה בטיפול ארוך ומותאם, קיים פוטנציאל לשיפור הדרגתי ביחסים ובתפקוד הרגשי. בד"כ, השינוי חלקי ונדרשת סבלנות רבה - אך בהחלט אפשרי.

מטפלים נוספים, כדי לתמוך בו ובמטפלים, במשך התהליך הארוך.

3. ייתכן שיצטרך חומר הרגעה בזמני הטיפול, כדי שיהיה קשוב ורגוע יותר.

האדם שרגשותיו סמויים: האפשרות היעילה, להציע לו להגיע לטיפול זוגי, כי היא זקוקה לכך ולא הוא, או לטיפול משפחתי, כי לא ממוקדים בו. אולי תוך כדי כך, יתאפשר לרכך את עמדותיו, במידת מה. ש. איך יכול להיות, שיש פעמים שהם נחמדים וזמן קצר אח"כ, הם עם דרישות ואיומים, או בהסתגרות וריחוק?

ת. נכון. הזוגיות מתוארת כרכבת הרים רגשית. התנהגויות מתחלפות בקיצוניות - ללא שליטה. הילדים חווים מציאות קשה וחוסר רגשי גדול, כך שעלולה להיות העברה אישיותית קיצונית לדור הבא.

ש. האם מה שאת מתארת אלה נרקסיסטים, עם הפרעת אישיות גבולית. האם את מתכוונת לכאלה?

ת. אני נמנעת במכוון מלהשתמש בהגדרות המקצועיות הללו, כל עוד אין לי היכרות מעמיקה באופן אישי וזוגי, מתוך סדרת פגישות עם בני הזוג.

ש. ואיפה האחריות והתרומה של בן הזוג במצב הזה? הרי אומרים (וגם את כתבת) שתמיד לשני בני הזוג יש חלק ואחריות במצב של שניהם.

ת. בד"כ אדם עם חוסר רגשי כל כך גדול, מתחנן עם טיפוס מרצה. הדפוס המרצה, בטוח שאם הוא רק ימלא את הבקשות/ דרישות של בן הזוג, יהיה רגוע והכרת הטוב. אבל זה לא קורה, כי הגישות שלהם שונות. נוצרת הבנה שזה שדורש ומקבל, יכול להמשיך לדרוש עוד והשני חייב לו, כי הרי הוא מכשיר לצרכים שלו. לוקח זמן למרצה לקלוט שלא משנה מה שהוא יעשה, זה לא ייגמר. החלק והאחריות של המרצה שהוא מוותר על עצמו ומוחק את אישיותו, רק כדי שיהיה שקט. במערכת הזוגית

השקעה והתמדה

בפרשת פינחס התורה מספרת לנו שמשנה רבנו מונה את יהושע בן נון למנהיג העם. מי היה יהושע בן נון? יהושע לא היה משבט לוי כמשה, וגם לא משבט המלוכה - שבט יהודה. יהושע היה משבט אפרים. אז למה דוקא הוא נבחר להנהיג את ישראל? מה מיחד ביהושע?

יהושע בן נון היה התלמיד הכי נאמן של משה רבנו. הוא השקיע והתאמץ כל חייו ללמוד ממשנה. התורה מעידה עליו "לא ימיש מתוך האהל", הוא תמיד היה צמוד למשה באהל. גם כאשר משה עלה לקבל את הלוחות, יהושע הלך אתו עד ההר ובחטא המרגלים, כאשר עשרת המרגלים דברו רעה על הארץ - יהושע היה נאמן לדרכו של משה. בזכות כל זה, הוא זכה להיות הממשיך של משה והמנהיג של ישראל.

מכאן נוכל ללמוד לעצמנו, שכאשר אנחנו משקיעים ומתאמצים ללמוד ולהתקדם - בעזרת ה' נזכה לתוצאות מברכות. גם אם נראה לנו שאנחנו "לא מיוחדים" או "לא הכי חשובים" - זה לא נכון! אם נתמיד ונתאמץ בדברים שחשובים לנו - בעזרת ה' נעשה ונצליח!

ישי, ערוץ הילדים

פנחס

ענו על החידות בדף הפרשה
 באתר ערוץ מאיר לילדים
 ואולי תזכו בפרס!

המראה החזונית

מצאו למה התמונות רומזות

שאלות בפרשה

1. מי באו אל משה לבקש נחלה? האם התקבלה הבקשה?
2. מי מקבל את הנחלה, כאשר יש למת רק בנות?
3. מדוע היה צורך למנות מנהיג חדש לבני ישראל?
4. כמה כבשים מביאים בכל יום לקרבן התמיד, ומתי?
5. האם מקריבים את קרבן התמיד גם בשבתות ובמועדים?
6. איזה חג חל בחמישה עשר לחודש השביעי?

המלאת השבוע

רוצים לטייל בארץ דרך המחשב? צפו בפרקים החדשים של התוכנית האהובה "מסע כומתה" בערוץ מאיר לילדים!

חידה

איזה שלום אינו שלם?

מורה עלה עם התלמידים לה. המורה: תראו איזה יפה למטה! התלמיד: אם יפה למטה, למה עלינו לכאן? 😊

מנהל חנות לכלי כתיבה: בעל טושייה... 😊

א: איפה אתה עובד? ב: בחנות שעונים.

א: איך שם? ב: חבל על הזמן... 😊

הבריאה

מאת יוסי שחר.

להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

אסטרטגיה מכירתית נפוצה כיום היא להציע כמה גדלים של מנה - קטנה, בינונית וגדולה

מבצעים הם לא רעיון חדש - כבר בשווקים של העולם העתיק היו דוכנים עם צעקות 'מבצע מיוחד'!

עוד אסטרטגיה פסיכולוגית היא לתת תחושת נדירות - למשל 'רק ל-100 הלקוחות הראשונים!'

האפשרות האמצעית תמיד נראית הבינונית ביותר ללקוח, וכך העסק מוכר את מה שהכי משתלם לו

מבצע קיץ ענק בערוץ מאיר לילדים: מנוי חודשי בחייר של 5 ₪ לחודש ראשון! אפשרות לפרסים מטורפים! **הידעת?**

יותר מכל עם ולשון אין אנחנו יכולים לסבול את הסתירה, ואת אי האחדות הנפשית. סגולת עולמים היא בנו, השלום והאיחוד, בצורתם האידיאלית. ולכן כל פיזורנו הוא רק עראי, והננו עתידים להתאחד, ולהיות גוי אחד בארץ. שמונה קבצים ג, קנד

ב"ה

בערוץ מאיר לילדים

פרסים מטורפים במבצע הקיץ! חודש כמעט חינם

בלבד לחודש ראשון
מנוי ללא התחייבות

5 ₪

מסעדות ואטרקציות

מלון ביר עציין

רחפנים ומתנות!

שתד סטודיו

קדימה, תתחילו להנות!<<
חפשו 'ערוץ מאיר לילדים'